

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΓραφεΤα: Σοφοκλέους 10
Τηλ. 34.659

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
29 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1940

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
*Ετος ΙΔ' άρ. φύλλου 51 (145)

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΟΛΛΑΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

ΤΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΜΑΣ ΤΑΜΕΙΑ

Από ποῦ νὰ ἀρχίσωμεν;....

ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚ. ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Όταν σκεπτόμεθα τι ἤμποροῦσε **καλόν** νὰ εἶχε γίνῃ ὑπὲρ τοῦ Ἰδρύματος καὶ τοῦ Προσωπικοῦ αὐτοῦ, ἐάν ἡ Διοίκησις τῆς Τραπεζῆς ἐπρόσχε κᾶπως τὸν Σύλλογον καὶ ἐμελέτα τὰς ἀπόψεις αὐτοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν, ταρασόμεθα ἐξ ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως. Τί κακὰ ἤμποροῦσαν νὰ ἀποτραποῦν, ἐάν ἡ Διοίκησις δὲν υἰοθετοῦσε τὰς εἰσηγήσεις ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἦσαν τελειῶς ἀμελέτητοι καὶ χωρὶς πρόγραμμα. Ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἐπιδιώξαντες τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀνάδειξιν ἐδερπάπευον καὶ θεραπεύουν τὰς ἀδυναμίας τοῦ Διοικητοῦ, ὅστις δὲν κατέστη δυνατόν νὰ τὸ ἀντιληφθῇ. Ἐκείνων οἱ ὅποιοι ξεζουμισμένοι ἐν ἀμαρτίαις, παρῆσαν τὴν Διοίκησιν εἰς ἀποφάσεις τῶν ὀπιοίων ἐάν ἡ Διοίκησις ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀναλογισθῇ τὴν οἰκτρότητα δὴ ἔπρεπε νὰ εἶχεν ἀποχωρήσει ἀπὸ τὴν ἐπομένην ἡμέραν. Ἐκείνων οἱ ὅποιοι, ἐστερημένοι ἀπόψεων, βολοδέρνονται μέσα εἰς ἓνα ὠκεανὸν προβλημάτων ἐκεῖ ὅπου τὰ πράγματα εἶναι ἀπλᾶ. Ἐκείνων οἱ ὅποιοι, ζῶντες εἰς τὸν ἰδικόν των νοσηρὸν κόσμον μισοῦν τὸ Προσωπικόν. Ἐκείνων οἱ ὅποιοι, μεταστάντες ἐπιτηδεῖως μίαν ὠραίαν πρῶταν ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου τῶν ἀμυνομένων —εἰς τὸ ὅποιον προσεποιοῦντο ὅτι εὐρίσκοντο— εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τῶν μυστικοσυμβούλων τῆς Διοικήσεως θυσοδομοῦν εἰς βάρος τοῦ Προσωπικοῦ καὶ τῶν ὀπιοίων ὄλητων ἢ πο-

λιτεία κατεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων ὅτι συνίστατο εἰς τὸ νὰ θυσιασθοῦν τὰ συμφέροντα τοῦ συνόλου εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀναδείξεως τοῦ ἐνός. ΚΑΙ ΕΝΩ ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ —πρὸς τι μὴν τοῦ Προσωπικοῦ— ΜΕΤΡΩΝΤΑΙ Εἰς ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΧΕΙΡΩΝ, ἀπεδείχθησαν ὅμως ἰκανοὶ δυστυχῶς νὰ κάμουν τὸ μεγάλο κακόν, τὸ ὅποιον ἐγένετο καὶ δὴ γίνεται ἐάν δὲν ἀμυνθῶμεν ὅλοι **μαζὶ καὶ με δλην μας τὴν δύναμιν**. Τὸ θερμομέτρον εὐτυχῶς ἀνεβαίνει καὶ τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀσθενοῦς ἀνδίσταται. Τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν δὴ ὑποκύψῃ ὁ ἀσθενής. Ὑποφέρει ἐξ αἰτίας μίᾳς βαρείας νόσου τὸ σπιντικὸν μας. Ἰατρὸς ποῦ εἶχε διαπιστώσει τὴν νόσον, ποῦ ἀπὸ τριετίας προλέγει τὰ συμπτώματα εἶναι ὁ Σύλλογος. Οἱ διαχειρισταὶ του ὅμως δὲν προσέχουν οὔτε τὸν ἰατρὸν οὔτε τὸ σπιντικόν διότι με ἐνοίκιον κάδονται. Δὲν εἶναι δικὸν τους τὸ σπιντικόν. Ἄλλοι τὸ ἐκτίσαν. Δὲν τὸ πονοῦν συνεπῶς. Τὴ δουλειά τους κυττάζουν νὰ κάμουν. Μισθῶται εἶναι, ὄχι νοικοκυρῶται. Θὰ χαλάσουν οἱ τοῖχοι; Καὶ ἔπειτα; Θὰ ξεφτίσουν οἱ τσατμάδες; Καλῶς νὰ ξεφτίσουν. Θὰ λερωθοῦν τὰ πατώματα; Ἄς λερωθοῦν. Θὰ πεινάσουν οἱ ἐν αὐτῷ ἐργαζόμενοι; Αὐτὸ μᾶς ἔλειψε νὰ μᾶς ἀπασχολοῦν οἱ ὑπάλληλοι. Σημερινοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι, αὐριανοὶ δὲν εἶναι. Τὸ βίτσιον τους ὑπηρετοῦν. Ἀπασχολῆσιν καὶ ἀξιώματα ζητοῦσαν. Τὰ ἐπέτυχαν...

Πέραν όμως από τους διαχειριστές και τα βίτσια των είναι το ΣΠΙΤΙ και οι εν αὐτῷ μόνιμοι ΕΝΟΙΚΟΙ. Τό Προσωπικόν. Τό σπίτι, τό ὅποιον εἶναι ἕνα ἀπό τὰ καλύτερα τιμαλφῆ τοῦ τόπου. Τό σπίτι, τό ὅποιον εἶναι ἡ ζωῆ τοῦ Προσωπικοῦ καί τῶν οικογενειῶν αὐτοῦ.

Τό σπίτι, τό ὅποιον εἶναι ἡ ζωοδόχος πηγῆ τῶν ασφαλιστικῶν μας Ταμείων. Τῶν Ταμείων, τὰ ὁποῖα προορισμόν ἔχουν νά ἐξασφαλίζουν τήν ζωὴν ὄλων μας καί τήν ζωὴν τῶν ἀπομάχων μας καί τῶν ἀπορφανιζομένων οικογενειῶν μας. Ἔ, λοιπόν αὐτά τὰ ασφαλιστικά μας Ταμεῖα — παρὰ τοὺς σθεναροὺς ἀγῶνας τοῦ Συλλόγου — ἀντινάσσονται εἰς τὸν ἄερα. Διὰ τῆς ἑξ αἰτίας τῆς ἀδιαφορίας τῶν διαχειριστῶν τοῦ σπιτιοῦ. Ἐξ αἰτίας τῆς ἐγκληματικῆς στάσεως τῶν εἰσηγητῶν. Ἐξ αἰτίας παντελοῦς ἐλλείψεως ἠγετικῆς πνοῆς. Ἐξ αἰτίας πλήρους ἀνυπαρξίας προγράμματος καί προοπτικῆς. Ἐξ αἰτίας ἀναληθείας πρωτοφανοῦς.

Μολοντόν ἐγκαίρως, ἐπιμόνως, μαχητικῶς καί ἀδιακόπως ἐτονίσθησαν ὑπὸ τοῦ Συλλόγου οἱ κίνδυνοι εἰς τήν Διοίκησιν, αὕτη τίποτε ἀπολύτως δέν παρέλειψεν ἵνα ἐπέλθῃ τὸ κακόν. Ἀλλὰ καί τίποτε δέν ἔπραξε διὰ νά τὸ ἀποτρέψῃ ἐπερχόμενον. Ἐάνη φωνή μας ἔχη πέρασιν καί ἂν μπορούσαμε νά φωνάξωμεν νά μᾶς ἀκούσουν ὅλοι οἱ Συνάδελφοί μας ἐδῶ καί εἰς ὅλα τὰ ὑποκείμενα καί οἱ ἀπόμαχοι τῆς Τραπεζῆς μας δά ἐλέγαμεν: «Πάρτε τὸ ἀπόφασιν, Συνάδελφοι, ὅτι ἐάν δέν ξεσηκωθῆτε δά μείνετε ὅλοι στοὺς δρόμους αὐριον ὅταν δά ἀποχωρήσετε ἀπὸ τὴν ἐργασίαν σας. Θά μείνη ἡ οἰκογένειά σας στὸ δρόμο, ἐάν πεθάνετε. Καί αὐτά ὅλα διότι τὰ βίτσια τοῦ ἐνός, τῶν δύο, τῶν τριῶν, εἶναι ἐπικρατεστέρα ἀπὸ τὴν ζωὴν χιλιάδων οἰκογενειῶν».

«ΚΡΟΥΟΜΕΝ τὸν κῶδωνα τοῦ κινδύνου, τοῦ μεγάλου κινδύνου, ὅστις ἐπικρέμαται ἐφ' ὄλων ἡμῶν. Δέν πρόκειται περὶ τῆς μέχρι τοῦδε μεγάλης συμφορᾶς. Θά ἐπακολουθήσουσιν εἰς θάρος τῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργαζομένων ἐτι μεγαλύτεραι. Δεινὰ μᾶς ἀναμένουν, τὰ ὁποῖα δά ἔχουν τεράστιον δυσμενῆ ἀντίκτυπον καί εἰς τὸ Ἴδρυμα. Εἰσερχόμεθα εἰς φαῦλον κύκλον συμφορῶν».

Αὐτὰ εἶδεν ὁ Σύλλογος τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καί ἤρchiσε νά στρίβῃ. «Δέν κά-

νομε δουλειά μὲ τὸν κ. Πεσμαζόγλου» λέγει ὁ κ. Στρούζας. «Φεύγω ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ κακοῦ αὐτοῦ ἐργοδότη καὶ κάνε καλά μόνος σου Ἀποστολόπουλε». «Τί θέλεις νά σοῦ κάμω, ὅταν εἶναι ἀνυπόφορος ὁ Διοικητῆς σας;»

Καί ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν πρό ἡμερῶν λογοδοσίαν του πρὸς τὴν Συνέλευσιν τῶν Μελῶν τοῦ Συλλόγου τῶν Ὑπαλλήλων τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος τὸ Διοικητικόν Συμβούλιον λέγει τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ἀνάγκη τῆς ἀποκτήσεως χωριστοῦ Ταμείου Αὐτασφαλείας κατέστη ἀναπότρεπτος συνεπείᾳ τῆς ἀνυποφόρου τακτικῆς τῆς Διοικήσεως τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπανειλημμένως ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου μας κ. Στρούζας καί ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τῆς Ε. Τ. Ε. κ. Ἀποστολόπουλος, μετέχοντες εἰς τὴν Διοίκησιν τοῦ κοινοῦ μετὰ τῆς Ε.Τ.Ε. Ταμείου Αὐτασφαλείας, εἶχον τονίσει τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξυγιάνσεως καί ἐνισχύσεως τοῦ Ταμείου τούτου, τὸ ὅποιον συνεπείᾳ τῆς ἐκ τῆς κατοχῆς μειώσεως τῶν κεφαλαίων αὐτοῦ εἰς 1)8 τῶν προπολεμικῶν τοιούτων, δέν ἦτο δυνατόν νά ἀνταποκριθῇ εἰς τὸν προορισμόν του.

Ἐπίσης ἐτονίζετο ἡ ἱερὰ ὑποχρέωσις τῆς πλήρους ἰκανοποιήσεως τῶν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποχωρησάντων συναδέλφων ἀπὸ 28)4)41 καί ἐντεῦθεν, συμφώνως πρὸς τὸν καθαρῶς οἰκογενειακόν χαρακτῆρα, τὸν ὅποιον τὸ Ταμεῖον μας τοῦτο ἔχει.

Ἐν συνεχείᾳ δυστροπία καί ἀντίρρησις τῆς Διοικήσεως τῆς Ε. Τ. Ε. μᾶς ἠνάγκασε νά συγκαλέσωμεν τὴν 25)8)47 Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν συναδέλφων, ἣτι ἀπεφάσισε τὸν χωρισμόν τοῦ Ταμείου Αὐτασφαλείας.

Ἦτο βεβαίως γενικῶς δυσμενῆς δι' ἡμᾶς ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸ αὐτὸ ἐπικουρικόν Ταμεῖον, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ Προσωπικόν τῆς Ε. Τ. Ε. εἶναι παλαιόν καὶ κατὰ κατὰ συνέπειαν ἡ ἐκ τῶν ἐκ τῆς Ε. Τ. Ε. ἐξόδων ἐπιβάρυνσις αὐτοῦ πολὺ μεγαλυτέρα, παρ' ὅλον ὅτι αἱ ἐκ τῶν δύο Τραπεζῶν εἰσφοραὶ εἶναι σήμερον περίπου αἱ αὐταί.

«Δὲν δὰ προϋθαίναμεν ὅμως εἰς μίαν »τοιαύτην ἀπόφασιν, ἐάν ἡ Διοίκησις τῆς »Ε. Τ. Ε. συνησθάνετο τὰς ἐκ τοῦ λόγου »τούτου ἰδιαιτέρας ὑποχρεώσεις τῆς καὶ »δὲν ἐδείκνυε δυστροπίαν περὶ τὴν ἐκ- »πλήρωσιν τῶν ἀναλόγων ὑποχρεώσεών »τῆς.

«Ἐπραξεν ὅμως τελείως ἀντιθέτως καὶ »μᾶς ἠνάγκασε τὰ προβῶμεν εἰς τὸν χω- »ρισμὸν τοῦ Ταμείου».

Καὶ φεύγοντες οἱ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἐπιτυχάνουν τὰς ἀποζημιώσεις ἐκ τοῦ Ταμείου Αὐτασφαλείας ὑπερπλήρεις καὶ ἴδρυσαν καὶ τὸ Ἐπικουρικὸν τῶν Ταμεῖων.

Διὰ τὴν ἀποτραπῆν ὁ χωρισμὸς παλαίσιον ἐπὶ δύο ἔτη. Συσκέψεις Διευθυντῶν προεκάλεσεν ὁ Σύλλογος. Ἐπιτροπὴ ἐκ Διευθυντῶν συεστήθη καὶ ἀνέλαβε νὰ πείσῃ τὴν Διοίκησιν τῆς Τραπεζῆς μᾶς ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἐπιδείξαντες ἐν συνεχείᾳ τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Δυστυχῶς τίποτε δὲν ἔγινε καὶ τὸ Ταμεῖον Αὐτασφαλείας ἐχώρισεν. Μαζὶ μὲ αὐτὸ τὸ μεγάλο κακὸ ἐπῆλθε καὶ τὸ ἐκ τῆς ἰδρύσεως ἐκ μέρους τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ΧΩΡΙΣΤΟΥ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Αὔριον δὰ χωρῖσι καὶ τὸ Ταμεῖον Συντάξων. Τὸ εἶπον καθαρὰ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος μέσα εἰς ἓν ἀπὸ τὰ τελευτάτα Συμβούλια τοῦ Ταμείου διαμαρτυρόμενοι ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀφορήτου καὶ ἀδεραπεύτου τακτικῆς τῆς Διοικήσεώς μας:

“Ὅλα αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἐξήντησαν τὴν ὑπομονὴν τοῦ Συλλόγου μας. Καὶ εἰς ἀπάντησιν ἡ Διοίκησις βγάζει χαρτιά διακοπῆς σχέσεων μὲ τὸν Σύλλογον, ἵνα συντόμως σπεύσῃ νὰ παρακαλῇ πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις κατὰ ποῖον τρόπον δὰ εὐχερανθῇ ἡ θέσις τῆς εἰς τὴν ἄνωδεν ἐπιβληθεῖσαν ἐπανάληψιν τῶν σχέσεων τῆς μετὰ τοῦ Συλλόγου. Καὶ ὅταν καὶ τοῦτο τῆς ἐξησφαλίσθη ἐκ μέρους μᾶς δὲν τηρεῖ τὰ ὅσα ὑπεσχέθη εἰς τοὺς μεσολαβήσαντας καὶ ὅταν βλέπη ὅτι δὰ ἔλθη ἡ στιγμή τῆς ἐπιλύσεως τῶν αἰτημάτων θέτει εἰς ἐφαρμογὴν τὸ γνῶριμον εἰς ὅλους μᾶς προσφιλές τῆς τροπάριον «τὸ εἶπα-ξεῖπα» μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὰ κερδίση καιρόν. Φαίνεται πῶς πολὺ σύντομα ἐλησμονήθησαν τὰ γεγονότα τῆς 7 Ἰουλίου 1947. Σπεύδει καὶ δημιουργεῖ «θεσμούς» ἀγνώ-

στους εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰδρύματος καὶ αὐτομειώνεται εἰς τὴν συνειδησιν τοῦ Προσωπικοῦ ἀνεπανορθώτως. Καὶ ἔπειτα τῆς φταίει ὁ Σύλλογος.

Καὶ ἡ Κυβέρνησις, ἴσως ἐρωτήρη τις, Ἄλλ’ ἄς τὴν ἀφίσωμεν τὴν Κυβέρνησιν διότι, λίγο-πολύ, ὅλοι γνωρίζομεν τοὺς λόγους τῆς ἀβουλίας τῆς ἐν προκειμένῳ....

Καὶ μόνον οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Διοίκησιν μᾶς παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΘΕΛΕΙ, ἐννοοῦν νὰ προσποιῶνται πῶς δὲν τὸ γνωρίζουν. Ἐξακολουθοῦν νὰ μένουσιν ἐνῶ ὁ Σύλλογος ἐπανελημμένως τοὺς εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ φύγουν τὸ ταχύτερον.

Μόνον εἰς μίαν συγκέντρωσιν τῶν Συναδέλφων δὰ ἠδύνατο νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ καταδειχθῇ πόσον πεπλανημένην τακτικὴν ἠκολούθησε καὶ ἀκολουθεῖ ἡ Διοίκησις καὶ ὅποσον ὀλέθρια εἶναι αἱ συνέπειαι τῆς τακτικῆς τῆς αὐτῆς εἰς βάρος τοῦ Ἰδρύματος ὡς καὶ εἰς βάρος τοῦ Προσωπικοῦ, ὄχι μόνον ἀπὸ ἀπόψεως ἀσφαλίσεως τοῦ θανάτου, τοῦ γήρατος καὶ τῆς ἀσθενείας, ἀλλὰ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Δὲν μᾶς ἀρκοῦν αἱ δύσκολοι περιστάσεις τὰς ὁποίας διερχόμεθα. Δὲν μᾶς ἀρκεῖ ἡ δυσχέρεια νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰ γενικά ἔξοδα. Δημιουργοῦμεν καὶ πρόσδετα τοιαῦτα σημαντικῶτάτων ποσῶν συνέπεια βαρυτάτης ἀμελείας.

Μετ’ ὀλίγον δὰ εἴμεθα θλιβεροὶ διαπιστωταὶ τῆς μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος διαφορᾶς ἀπὸ ἀπόψεως παροχῶν εἰς τοὺς Συνταξιούχους καὶ τὰς οἰκογενείας τῶν ἀποβιούντων Συναδέλφων μᾶς καὶ τοῦτο δὰ εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἔργον τῆς Διοικήσεώς μας. “Ὅπως δὰ δεινοπαθῆσῃ καὶ ὁ ἐν ἐνεργείᾳ ὑπάλληλος ἐάν δὲν ἀντιμετώπισῃ τὴν νοσηρὰν κατάστασιν ἢ ὁποία μᾶς δέρνει.

Μὲ ἐπίγνωσιν τῆς μεγάλης εὐθύνης ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὰ ἱερώτατα συμφέροντα τῶν Συναδέλφων μᾶς εὐρίσκονται ἐμπειστευμένα εἰς χεῖρας μᾶς καὶ πιστεύοντες ὅτι εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ἡ ἰδιότης, ὁ ἀτομικὸς ὑπολογισμὸς καὶ ἡ δειλία εἶναι τὰ χυδαιότερα τῶν πραγμάτων, ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΟΥΜΕΝ ὅτι —ἀπὸ τῆς θέσεως εἰς ἣν ἐτάχθημεν— δὰ ἀμυνθῶμεν χωρὶς διαταγῶν καὶ χωρὶς ΥΠΟΧΩΡΗΣΙΝ, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰς οἰασθῆναι συνέπειας. Καὶ ὅταν λέγωμεν συνέπεια δὲν ἐννοοῦμεν τὰς κυρώσεις

τύπου κυρώσεως του κ. Μουτούση και τας εισηγήσει του κ. Πεσμαζόγλου προς τον κ. Ζολώταν απολύσεις, αλλά αυτήν ταύτην τήν ζωήν μας. Και όποιος νομίζει ότι μπορεί να μάς πνίξη τήν φωνήν μας καθ' οίονδήποτε τρόπον ή να μάς κάμη να αποτύχωμεν εις τόν τίμιον έργον τό όποσον έχομεν αναλάβει να φέρωμεν εις πέρας ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΑΡΑ ΝΑ ΤΟ ΑΠΟΤΟΛΜΗΣΗ. Είμεθα πτωχοί και δά παραμεινωμεν πτωχοί, αλλά τίμιοι και άποφασιστικοί Δί' ΟΛΑ. Έάν ό Διοικητής κάμη τόν τρελλόν διά να άποφύγη τήν έκπλήρωσιν των άνειλημμένων υποχρεώσεών του, ήμεϊς δέν έχομεν ανάγκην να κάμωμεν τόν τρελλόν διότι γινόμεθα πραγματικά θεότρελλοι επάνω εις τό δίκαιόν μας. Αυτή είναι ή μεταξύ αυτού και ήμών διαφορά. "Ότι, δηλαδή ό κ. Πεσμαζόγλου ούτε νοιάζεται, ούτε συγκινείται διά τας συμφοράς τά όποίας έπισωρεύει καθημερινώς, ένώ ήμεϊς δέν άνεχόμεθα να αποτύχωμεν εις τό πόστο πού εύρισκόμεθα, διότι άλλως δά άγνοήσωμεν τας προς τό "Ίδρυμα υποχρεώσεις μας και δά προδώσωμεν τρεις χιλιάδας συναδέλφους μας και υπερχιλίους τριακασίους συνταξιούχους μας.

Η ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

● ΣΧΟΛΙΑ ●

—«ΕΙΠΑ—ΞΕΙΠΑ»

Αυτό πού μάς είπε πρό ήμερών ό Διοικητής τής Τραπεζής μας περί του ότι δέν ύφίσταται ή από του. Αύγουστου 1945 συμφωνία μας, βάσει τής όποίας δέν δά ύπολειπόμεθα των Συναδέλφων μας τής Τραπέζης τής Έλλάδος εις τίποτε απολύτως, δέν τό έπήραμε στα σοβαρά. Φαίνεται ή ότι ό κ. Πεσμαζόγλου δέν ήννόησε τί είπε, ή ήμεϊς κακώς άντελήφθημεν ότι πρόκειται να μή ισχύη πλέον ή συμφωνία εκείνη. Και επί του σημείου τούτου δά πρέπη—καλού - κακού— να ζητήσωμεν έκ νέου έξηγήσεις.

Τό αναμένει τό Προσωπικόν. Μελη έξ άλλου του τότε Συμβουλίου

του Συλλόγου, τά όποία δέν είναι πλέον Σύμβουλοι του Συλλόγου, μάς είπον ότι έβάλαμεν εις τό στόμα του Διοικητού πράγματα τά όποία δέν είναι δυνατόν να είπη ό κ. Πεσμαζόγλου, δεδομένου ότι ή συμφωνία του Αύγουστου 1945 ήτο καθαρά σαν τό κρύσταλλο, ώστε να μή χωρη ή έλαχίστη άμφιβολία.

Τσοούτω μάλλον δέν γεννάται ή άμφιβολία καθόσον ό Υποδιοικητής κ. Μανέας δέν έχει περάσει πολύς καιρός πού μάς έβεβαίωσεν ότι «ό Διοικητής τό έχει πάρει άπόφασι να τηρή πιστώς τήν συμφωνίαν και να διδη ό,τι και ή Τράπεζα τής Έλλάδος, ώστε να άποφεύγη τας φασαρίες», Και τό είπεν ό κ. Μανέας αυτό έξ άφορμής παραπόνων μας ότι δέν τηρείται ή συμφωνία ως προς τήν παιδικήν μέριμναν.

Λάθος στην πόρτα.

Ό Συνάδελφος κ. Γεώργιος Κοζώνης μάς άπήλλαξε τής υποχρεώσεως να έκδέσωμεν από των στηλών του δελτίου τής «Τραπεζιτικής» τά λαβόντα χώραν συνενείη τής έξ ίδιας του πρωτοβουλίας μεσολαθήσεως του όπως κατά τήν μετά τής Διοικήσεως έπαφήν μας εύχεράνωμεν τήν θέσιν της, τουδ' όπερ και έδηλώσαμεν και έπράξαμεν. Και μάς άπήλλαξε διά του διανεμηθέντος εις τας Υπηρεσίας τής Τραπέζης γνωστού άντιγράφου τής προς τήν Διοίκησιν άναφορας του, εις ήν ουδόλως άρνεϊται τά όσα ήμεϊς είπομεν. Ένα λάθος όμως έκαμεν ό κ. Γ. Κοζώνης. Αντί να κτυπήση τήν πόρτα του Συλλόγου και να δώση μίαν έπιστολήν, έν τή όποία να έκδέτη λεπτομερώς τά λαβόντα χώραν και να πιστοποιή τήν συνένπειαν του Συλλόγου και τήν άσυνένπειαν του Διοικητού τής Τραπέζης, πράγμα γνωστόν και από άλλοτε εις τόν κ. Κοζώνην, άκόμη δέ και ότι ουδέποτε ό Σύλλογος έδέχθη να έκφράση τήν λύπην του διά τό περιεχόμενον τής ύπ' αριθ. 80 Άνακοινώσεως του, κατά λάθος έκτύπησε τήν πόρτα τής Διοικήσεως και υπέβαλε τήν άπολογίαν του. Και έφ' όσον πρόκειται περί άπολογίας, ό Σύλλογος

ἔχει τὴν κακότητα νὰ μὴ καλύψῃ τὸ μέλος του (ὅπως εἶναι ὁ κ. Κοζώνης) εἰς ὅλα τὰ σημεῖα εἰς ἃ σκοπῖμος ὑπάρχει ἀσάφεια. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διατάραξιν τῆς πειθαρχίας, αὐτὴ διαταράσσεται μόνον ὅταν συγκαλύπτωνται σφάλματα ἠθικῆς τάξεως καὶ ὄχι ὅταν φέρωνται ταῦτα εἰς φῶς Διότι εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν διορθώνονται καὶ αἱ κοινωνίαι καὶ οἱ χαρακτήρες. Καὶ κάτι ἀκόμη. Ἐξυγαίνονται οἱ μεγάλοι Ὄργανισμοί, ὅπως εἶναι ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα, μέσα εἰς τὴν ὅποισιν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συγκαλύπτωνται πράγματα ὅσιν ἐκεῖνα πού παρούσασεν ἡ Διοίκησις.

Δύο δρόμοι

Ἄς τὸ πάρῃ ἀπόφασιν ἡ Διοίκησις. Μεταξὺ δύο δρόμων ἔχει νὰ διαλέξῃ αὕτη. Ἡ δὲ πάρῃ τὴν σημαίαν τῆς ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ τοῦ Αὐγούστου 1945 καὶ δὲ τὴν κάμη πρόγραμμά της καὶ σκοπὸν της καὶ δὲ τακτοποίησιν τὰ ασφαλιστικὰ Ταμεῖα σύμφωνα μὲ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Συλλόγου—ὅποτε δὲ τὴν βοηθήσουν καὶ οἱ πέτρες τῆς Τραπεζῆς— ἢ δὲ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Τράπεζαν, ἢ ὅποια ὑπῆρξε πρώτη καὶ δὲ μείνῃ πρώτη.

Ἄλλος δρόμος δὲν ὑπάρχει. Ὁ δρόμος τῆς ἀνασθητικότητος καὶ τῶν ἐλιγμῶν μέχρις ἐδῶ.

Τὰ αἰτήματά μας

Κατὰ τὴν πρὸ ἐβδομάδος ἐπίσκεψίν μας εἰς τὴν Διοίκησιν ἀνεγνωρίσθη ἐκ μέρους τῆς ἡ ἀποψῆς μας ὅπως ἐξετάζωνται καὶ ἐπιλύωνται τὰ αἰτήματα τοῦ Προσωπικοῦ ἀσχετῶς πρὸς τὰς ἐπαφὰς καὶ σχέσεις Διοικήσεως καὶ Συλλόγου.

Καὶ ἐνῶ τοῦτο ἔγινε δεκτὸν, οὐδὲν ζήτημα ἀπὸ 20ῆμέρου ἔχει λυθῆ. Περιέργον.... Καὶ ἡμεῖς ἀνεμείναμεν ὅπως ἡ Διοίκησις ἐμπράκτως καταστήσῃ περιττὴν τὴν ὑπαρξίν τοῦ Συλλόγου τοῦλάχιστον ὡς πρὸς τὰ ζητήματα τοῦ Προσωπικοῦ ἅτινα ἐξαρτῶνται ἐξ αὐτῆς.

Ἡ συνοχὴ τῆς Διοικήσεως

Ὁ Σύλλογος ἐγένετο πρὸ ἡμερῶν δεκτὸς εἰς ἀκρόασιν ἀπὸ τὴν Διοίκησιν. Καὶ ἡμεῖς Διοίκησιν λέγοντες ἐννοοῦσαμεν μέχρι σῆ-

μερον τὸν Διοικητὴν καὶ τοὺς Ὑποδιοικητάς. Καὶ ἐνῶ ὁ Ὑποδιοικητὴς κ. Μανέας ἦτο εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ δὲν ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀκρόασεως. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλά τέτοια γίνονται καὶ τὰ ὅποια ἀποδεικνύουν τὸν βαθμὸν τῆς συνοχῆς τῆς Διοικήσεως. Ὅλα αὐτὰ τὰ λέγομεν καὶ τὰ γράφομεν διότι κάπου ξεσποῦν, δηλαδὴ εἰς βάρος τοῦ Ἰδρύματος καὶ τοῦ Προσωπικοῦ.

Τὸ δις ἐξαμαρτεῖν

Κατὰ τὴν συνέλευσιν τῶν Μετόχων τῆς Τραπεζῆς τοῦ περασμένου χρόνου ἡ Διοίκησις διὰ μακρῶν ἠσχολήθη μὲ τὰ μέτρα τὰ ὅποια ἔλαβεν (;) αὕτη ὑπὲρ τοῦ Προσωπικοῦ.

Ἄλλοτε ἐπὶ Μαξίμου—Διομήδους—Δροσπούλου καὶ Κορυζῆ, εἰς τὰς Συνελεύσεις ἐξήρητο ἡ φιλοπονία τοῦ Προσωπικοῦ καὶ ἐξεφράζετο ἡ εὐαρέσκεια τῆς Διοικήσεως καὶ τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τῆς Τραπεζῆς πρὸς αὐτὸ καὶ ὁσάκις ἤρχετο ζήτημα ἀμοιβῶν αὐτοῦ οἱ τότε Διοικηταὶ ὠμίλου περιγλισχρῶν ἀποδοχῶν. Αὐτὰ ὅμως ἐγένοντο ἄλλοτε, ὅτε καὶ κάτι ἐπαίρναμεν. Ἐνῶ σήμερον ἡ Διοίκησις—πού ὅσο πᾶμε καὶ χειρότερα— μᾶς κάμνει ρεκλάμαν. Μάλιστα ἐφθασε νὰ λέγῃ περὶ ταμείου προικοδοτήσεως (;) τῶν θηλέων τέκνων καὶ νὰ τὸ δημοσιεύῃ εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον εἰς παραμονὰς ἀπεργιῶν. Ἄς ἐπίσωμεν ὅτι κατὰ τὴν ἐφετεινὴν Συνέλευσιν ἡ Διοίκησις δὲ μᾶς ξεχάσῃ, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει ὅλον τὸν ἄλλον χρόνον.

Ἡ γλῶσσα

Καταλλήλως ἔχει διαδοθῆ καὶ προπαγανδισθῆ μέσα εἰς τὴν Τράπεζαν ὅτι ὅλα καλά, ἀλλὰ ὁ Σύλλογος πρέπει νὰ βελτιώσῃ λίγόν τὴν γλῶσσαν τοῦ ἐναντι τῆς Διοικήσεως. Κάτι τέτοιο θέλει καὶ ἡ Διοίκησις. Δηλαδὴ ὄχι γλῶσσα, ὄχι συγκεντρώσεις, ὄχι ἀπεργίαι, ὄχι θορύβους. Καὶ τότε; Ἐ τότε ἀσφαλῶς ὁ κ. Πεσμαζόγλου δά..... ἰκανοποίησιν ἀμέσως ὅλα τὰ αἰτήματα.

Ἄλλοτε καὶ σήμερον

Παλαιὰ ὁ Διοικητὴς ὀμιλῶν διὰ τὸν Ὑποδιοικητὴν ἔλεγεν «ὁ Συνάδελφός μου». Σῆ-

μερον ὁ Διοικητὴς λέγει «οἱ Ὑποδιοικηταὶ μου». Ἄλλοτε ὁ Διοικητὴς ἔλεγε «τὸ Προσωπικὸν τῆς Τραπεζῆς». Σήμερον ὁ Διοικητὴς λέγει «οἱ ὑπάλληλοί μου». Ἐταὶ ἐξηγοῦνται καὶ ἡ*γαλοπούλες καὶ τὰ πορτοκάλια καὶ ἡ ἀνάμειξις τῶν κυριῶν καὶ τὰ χειροφιλήματα.

Τὸ Σανατόριον

Πληροφορούμεθα ὅτι, ἀντὶ τὸ Συμβούλιον τοῦ Ταμείου Ὑγείας νὰ λογοδοτήσῃ ἐντὸς τοῦ Μαρτίου, δὰ ἀποφύγη τοῦτο διὰ τῆς μεθόδου τῆς συγκλήσεως Συνελεύσεως διὰ τὴν ἀνέγερσιν Σανατορίου. Τὸ ζήτημα τοῦ Σανατορίου συζητεῖται χωρὶς στοιχεῖα πρόδιετίας καὶ εἰς τὴν παρελθούσαν τακτικὴν πρό ἔτους Συνέλευσιν συνεζητήθη. Συνεπῶς τὸ Συμβούλιον τοῦ Ταμείου ἔπρεπε ἀπὸ τόσον καιρὸν νὰ εἶχε φέροι τοῦτο ὑπ' ὄψιν τῶν μελῶν. Ἦδη δύναται εἰς τὴν τακτικὴν Συνέλευσιν νὰ τὸ φέρῃ, νὰ ἐκθέσῃ τὰς ἀπόψεις του καὶ ἡ Συνέλευσις νὰ ἀναθέσῃ εἰς Ἐπιτροπὴν εἰς ἣν νὰ μετᾶσχουν καὶ ἑκπρόσωποι τῶν Συλλόγων, τῆς Τραπεζῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ Τραπεζῇ Ὁργανώσεων, διότι τὸ ζήτημα εἶναι σοβαρὸν καὶ ἀφοῦ ὑρίμαση εἰς τὴν συνείδησιν τῶν Συναδέλφων νὰ συγκληθῇ Συνέλευσις καὶ νὰ διεξαχθῇ καὶ ψηφοφορία ὥστε νὰ γίνῃ κατὶ τὸ σοβαρὸν καὶ σύμφωνον πρὸς τὴν δέλησιν τοῦ Προσωπικοῦ. Διὰ νὰ γίνουσι ὅμως αὐτὰ χρειάζεται κάποιος χρόνος καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν ἐξ ὑφαρπαγῆς νὰ τελειώσῃ δουλειάς. Ἄς προχωρήσῃ λοιπὸν τὸ Συμβούλιον εἰς λογοδοσίαν καὶ ἄς παύσῃ νὰ πίπτῃ δῦμα καὶ νὰ ἐξυπηρετῇ ἄλλοτρίους σκοποὺς μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τῆς ζωῆς του.

Ὁ κ. Ἄγγελος Στρούζας

Ἄφ' ἧς ἰδρύθη ὁ Σύλλογος τῶν Συναδέλφων τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος μέχρι σήμερον οὐδέποτε ἐξελέγη Πρόεδρος μετὰ τὰς τόσας δημιουργικὰς ἰκανότητας καὶ τὰ ἐξαιρετικὰ προσόντα τὰ ὅποια ἐπέδειξε καὶ εἰς τὸν συλλογικὸν τομέα ὁ ἀγαπητὸς Συναδελφος κ. Ἄγγελος Στρούζας, ὅστις ἐπὶ διετίαν χειρίζεται τὰ συμφέροντα τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος κατὰ τρόπον ἀπολύτως ἐπιτυχῆ.

Εἴμεθα θέβαισι ὅτι οἱ Συναδελφοὶ του δὰ τὸν ὑπερψηφίσουν καὶ πάλιν ἴνα ὀλοκληρωσῇ τὸ εὐρὺ συλλογικὸν ἔργον ὑπὲρ τοῦ ὀποίου μετὰ ἀτομικὰς καὶ οἰκογενειακὰς του θυσίας, μετὰ ἀνιδιοτέλειαν καὶ ἀσυνήθη ἀποφασιστικότητα ἀγωνίζεται μετὰ τῶν συμπαθεστάτων συνεργατῶν του.

Αἱ Ἀρχαιρεσίαι τῆς Ἀγροτικῆς

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ ἀγὼν κατὰ τὰς ἐπικειμένας ἀρχαιρεσίας ἐν τῷ ἀδελφῷ Συνδικάτῳ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπεζῆς δὲ εἶναι τραχὺς μεταξύ τῶν τριῶν ἀντιμαχομένων ἐθνικοφρόνων παρατάξεων. Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ ἄμιλλα καὶ ἡ φιλοδοξία τῆς καλλιτέρας ἐξυπηρετήσεως τῶν συμφερόντων τῶν Συναδέλφων πρυτανεύει καὶ εἰς τὰς τρεῖς συλλογικὰς παρατάξεις αἴτινες κατέρχονται εἰς τὸν ἀγῶνα.

Εἶναι ἐπίσης ἀναμφισβήτητον ὅτι ἀπὸ τὴν Ἀγροτικὴν Τράπεζαν ἐκπηδῶν τὰ ἐξαιρετικώτερα συνδικαλιστικὰ στελέχη, τὰ ὅποια ἐπὶ μίαν τῶρα τριετίαν ἀποτελεσματικῶς συνέβαλον εἰς τοὺς κοινούς ἀγῶνας μας καὶ ἐν τῇ Ο. Ε. Τ. Ο. καὶ τελευταίως ἐν τῇ ἐνώσει τῶν Συνδικάτων τοῦ Προσωπικοῦ Τραπεζῶν καὶ Ἐπιχειρήσεων Κοινῆς Ὀφελείας. Καὶ τοῦτο πανδωμολογήθη καὶ ἐξήρθη ποικιλοτρόπως πανταχόθεν. Ἡ περίπτωσις ὅμως καθ' ἣν δὰ ἀπέτυχαν τὸ ἤδη Συμβούλιον καὶ ἡμεῖς δὰ ἑσπερούμεθα τῆς πολυτίμου συνεργασίας τοῦ Προέδρου οὐτοῦ κ. Δημ. Χαριτοπούλου καὶ τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν του, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐκληφθῇ ὡς μὴ ἀναγνώρισις ἐκ μέρους τῶν Συναδέλφων τῆς Ἀγροτικῆς τῶν καρποφόρων προσπαθειῶν καὶ τῶν μεγάλων θυσιῶν εἰς ἃς ὑπεβλήθη τὸ σημερινὸν Συμβούλιον πρὸς καλλιτέρευσιν τῆς δέσεως τῶν ἐργαζομένων, πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὰ εἶναι ὀδυνηρὸν καὶ ἀπογοητευτικὸν σημεῖον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Συνδικαλισμοῦ.

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς καὶ μόνον ἐξετάζοντες τὰ πράγματα δὰ ἠδέλαμεν νὰ μὴ εἶχον δημιουργηθῇ αἱ τρεῖς παρατάξεις, ἀλλὰ νὰ ἐπρυτάνευε τὸ πνεῦμα τῆς δι' ἀμοιβαίαν ὑποχωρήσεων συνεννόσεως, ὥστε τὸ οἰονδηπότε ἀποτέλεσμα νὰ μὴ ἀφήνῃ καμμίαν πικρίαν καὶ κανὲν κακὸν προηγού-

μενον. Διότι ἤδη θὰ εἶναι πολὺ ἀποδαρρυν-
τικόν νὰ μὴ τιμηθῇ διὰ τῆς ἐπανεκλογῆς ὁ
Συνάδελφος κ. Χαριτόπουλος.

Οἰκονομικόν ἀδιέξοδον

Ἡ.... συμπίσεις τῶν τιμῶν τῶν εἰδῶν πρὸς
τὰ ἄνω καὶ ἡ ἀπόκρυψις τῶν τροφίμων συνε-
χίζονται, ἐνῶ οἱ μισθοὶ τῶν.... συλλογικῶν
ουμβάσεων παραμένουν οἱ ἴδιοι. Ὅλοι ἀνε-
ξαιρέτως οἱ Συνάδελφοι καὶ ἰδίως οἱ τῶν μι-
κρῶν βαθμῶν εὐρίσκονται εἰς ἀδιέξοδον
ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε. Ὅλοι σχεδὸν ἔχουν
προεξοφλήσει τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον
τοῦ Μαρτίου καὶ ὅλοι ἔχουν δημιουργήσει
χρῆν.

Εἶναι ἀνάγκη συνεπῶς ἡ Διοίκησις —ἀνε-
ξαρτήτως τῆς ἀμέσου χορηγήσεως τοῦ αἰτη-
θέντος δανείου ἐξ ἑνὸς μισθοῦ πρὸς μερι-
κὴν ἐξόφλησιν τῶν χρεῶν— νὰ λάβῃ μέτρα
οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ Προσωπικοῦ διὰ
τῆς βελτιώσεως τῶν μισθῶν κατὰ 20 ο/ο
τοῦλάχιστον.

Οἱ σημερινοὶ μισθοὶ μας —συγκρινόμενοι
πρὸς ἐκείνους τοῦ Δεκεμβρίου 1946— δὲν
εἶναι ἀγοραστικῶς οὔτε οἱ μισοί. Ἄς γίνω-
μεν ὁδὸν καὶ μίαν φορὰν προμηθεῖς διότι
πάντοτε μέχρι τοῦδε ὑπῆρξαμεν ἐπιμηθεῖς.

Συνέχεια σφαλμάτων

Ἐνῶ ἀπεφασίσθη πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τοῦ
Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων —συμ-
φωνούντος ὡς πρὸς τὸ νόμιμον τῆς ἀποφά-
σεως καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου
Ἐργασίας— ἵνα τὸ Ταμεῖον εἰς τὰς Συνε-
λεύσεις τῶν Τραπεζῶν ἐκπροσωπηθῆται οὐχὶ
ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ μας— Προέδρου τοῦ Τα-
μείου, ἀλλὰ ὑπὸ ἄλλου μέλους τοῦ Συμβου-
λίου καὶ τοῦτο ἵνα μὴ συμπίπτῃ ἐν τῷ ἰδίῳ
προσώπῳ ἡ ἰδιότης τοῦ ἐλέγχοντος καὶ τοῦ
ἐλεγχομένου, ἔκτοτε οὔτε τὸ σχετικόν πρα-
κτικόν συνετάχθη, οὔτε ἡ ἀπόφασις ἐκείνη
ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, οὔτε τὰ πρακτικὰ τῶν λοι-
πῶν συνεδριάσεων φέρονται πρὸς ἐπικύρω-
σιν καὶ ὑπογραφήν καὶ αὐθαιρέτως ὁ Προε-
δρεῶν τοῦ Ταμείου (Υπὸ τῆς κ. Μανέας ἀποφεύ-
γει νὰ συγκαλέσῃ τὸ Συμβούλιον, προφανῶς
διότι ἐπικεῖται ἡ ἐτησίᾳ Συνέλευσις τῆς Τρα-
πέζης μας. Συνεπεία μάλιστα τῶν διαμαρτυ-

ριῶν μας ἐπληροφορήθημεν ὅτι ὁ κ. Μανέας
παρητήθη τῆς Προεδρίας καὶ ὅτι αὕτη ἀνε-
τέθη εἰς τὸν Σύμβουλον τῆς Τραπεζῆς κ.
Παν: Χονδροδημον. Δι' ὅλα αὐτὰ οἱ Σύμβου-
λοι τοῦ Ταμείου ἀπηύδουν εἰς τὸν Πρόεδρον
αὐτοῦ (Δ)τὴν κ. Γ. Πεσματζόγλου αἰτησιν συγ-
κλήσεως τοῦ Συμβουλίου καὶ ἐπειδὴ παρὰ
τὴν αἰτησιν δὲν συνεκλήθη τοῦτο, ἐπανήλ-
θον διὰ νεωτέρας τοιαύτης, ἐχούσης οὕτω :

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27ῃ Φεβρουαρίου 1948

«Κύριε Πρόεδρε,

»Οἱ κάτωδι ὑπογεγραμμένοι Σύμβουλοι τοῦ
» Ταμείου Συντάξεων τῶν Τραπεζῶν Ἐθνι-
» κῆς, Κτηματικῆς καὶ Ἑλλάδος λαμβάνομεν
» τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσωμεν ὑμᾶς καὶ
» αὐτὸς ὅπως, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 3 § 2
» τοῦ Καταστατικοῦ συγκαλέσητε ἐπείγον-
» τως Συμβούλιον μετὰ τὰ κάτωδι θέματα :

» 1) Ἐγκρίσις γενομένων ἀγορῶν ὑλικῶν
» οἰκοδομήσεως διὰ τὴν ἐπισκευὴν τοῦ ἀκι-
» νήτου τοῦ Ταμείου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπι-
» στημίου καὶ διὰ τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ ἐπὶ
» τοῦ Κήπου Κλαθμῶνος οἰκοπέδου.

» 2) Κύρωσις πρακτικῶν προηγουμένων
» συνεδριάσεων τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου.

» 3) Συζήτησις καὶ λήψις ἀποφάσεως διὰ
» τὴν ἐκπροσώπησιν τοῦ Ταμείου εἰς τὰς

Οἱ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΑΙ ΤΗΣ ΚΟΝΙΤΣΗΣ

Πρὸς τὸν Σύλλογον
Ἑπαλλήλων Ἐθν. Τραπεζῆς
Εἰς Ἀθήνας

Διοικητῆς, Ἀξιωματικοὶ καὶ
ὀπλίται θερμῶς εὐχαριστοῦσιν
ὑμᾶς διὰ τὸ συγχαρητήριον
τηλεγράφημά σας.

Ἐξετελέσαμεν ἀπλῶς τὸ κα-
θῆκον μας. Ἐνδουσιασμός σας
φθάνων μὲχρι ἡμῶν, πολλὰ
πλασιάζει τὸ ἠθικόν μας διὰ
πᾶσαν μέλλουσαν θυσίαν.

75ῃ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ

» Γενικός Συνελεύσεις των Ἐταιρειῶν δι' ἃς
 » ὑπάρχει μετοχικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ Τα-
 » μείου μας.

» 4) Συζήτησις καὶ λήψις ἀποφάσεων ἐπὶ
 » τῆς παρατηρουμένης καθυστερήσεως διὰ
 » τὴν σύγκλησιν Συμβουλίου ὑπὸ τοῦ Προέ-
 » δρου.

» Εἰς τὴν ὑποβολὴν τῆς παρούσης προβαί-
 » νομεν καθόσον ἢ ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου ἔ. ἔ.
 » ὁμοία αἰτησίς μας δὲν ἔτυχεν ἀτυχῶς τῆς
 » προσοχῆς ὑμῶν.

Μετὰ σεβασμοῦ

Κ. Μάνος, Κ. Ἀποστολόπουλος, Θ. Θεοδώ-
 ρίδης, Π. Μουτούσης, Β. Γιαννόπουλος, Ἀλ.
 Ρημάκης, Α. Στρούζας.

Ὁ Προμηθευτικὸς Συνεταιρισμὸς

Ὁ Φεβρουάριος ἐπέρασε καὶ συνέλευσιν δὲν ἴδομεν ἀκόμη. Εἶναι καιρὸς πλεόν νὰ ἀφίσωμεν τὰς παρελθούσας καὶ νὰ προχωρήσωμεν. Ἐντός τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ Μαρτίου νὰ γίνῃ ἡ συνέλευσις καὶκατόπιν ἐντός μιᾶς ἐβδομάδος νὰ ἐπακολουθήσουν αἱ ἀρχαιρεσίαι πρὸς ἀνάδειξιν τῶν νέων ἀρχῶν τοῦ Συνεταιρισμοῦ. Ἄν ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκκαθάρισε τῶν λυγμῶν δὲν ἐτέλειωσεν, ἄς συνεχίσῃ τὸ ἔργον τῆς. Δὲν μπορεῖ εἰς ἐποχὴν κρίσιμον, ὡς ἡ σημερινή, νὰ μὴ ἔχη Διοίκησιν ὁ Συνεταιρισμὸς μας μὲν νωπὴν τὴν ψήφον τῶν Συνεταίρων. Πολὺ ἐπαρτράβηξεν ἡ δουλειὰ καὶ τὸ παρακυριελέησον δὲν τὸ θέλει οὔτε ὁ Θεός. Αὐτὰ λέγει ὁ Συναδελφικὸς κόσμος καὶ δὲν τὰ λέγει ἀπλῶς ἀλλὰ καὶ ἔχει καταγανακτῆσαι.

Φωνὴ ἀπογνώσεως

Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Τραπεζῆς καὶ ἐν ὥραις συναλλαγῶν σεβαστὸς πρῶην Συναδελφὸς καὶ ἤδη συνταξιούχος μονολογῶν ἐξέβαλε φωνὴν ἀπογνώσεως διὰ τὸ κατάντημα εἰς ὃ περιήλθοσαν οἱ Συνταξιούχοι μὲ τὰ γλισχρότατα ποσὰ ἅτινα εἰσπράττουν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐξήγγειλεν ἕνα ἀφορισμὸν καὶ εἰς τὸν αὐτὸν ὀρυζώδη τόνον ἔδωσε εἰς τοὺς μεταξὺ συγκεντρωθέντας γύρω του Συναδέλφους τὰς ὑπὸ μορφὴν ὑποθήκης συστάσεις του, αἱτινες ἤρχοντο εἰς πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἄσπιλον καὶ πανέντιμον τεσσαρακονταετῆ ὑπηρεσιακὸν του βίον. Ἄς εἶναι ὁμωσκαλὰ ἡ Διοίκησίς μας πού«προνοεῖ» διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ασφαλιστικῶν μας ταμείων καὶ τὴν θελτῶσιν τῆς τραγικῆς ἁέσεως τῶν ἀπομάχων Συναδελφῶν μας.

Τὸ Ταμεῖον Αὐτασφαλείας

Ἡ ἀπόφασις εἰς ἣν προήλθεν ὁ Σύλλογος τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἵνα τὸ Προσωπικὸν αὐτῆς ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὸ κοινὸν Ταμεῖον Αὐτασφαλείας ἦτο ὄχι ὀλίγον ἀλλὰ ὑπερβολικὰ θεδιασμένη καὶ λίαν ἀσύμφορος.

Οἱ κατευθύνοντες τὰ συμφέροντα τῶν πολλῶν ἀπομονώνονται ὡς ἄνθρωποι ἀπὸ τὰς ἀδυναμίας, τὰς παραφορὰς καὶ τοὺς θυμους καὶ δὲν ἀφίνονται νὰ τοὺς ἐπηρεάζουν μεμονωμένα συμφέροντα, πρόσκαιροι καταστάσεις καὶ ἀτυχεῖς ἀφορμαί. Ἀντιθέτως πρέπει νὰ ἐλέγουν γενικώτερα, μακρύτερα, ἀντικειμενικώτερα καὶ συμφερότερα.

Οὐδὲν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν προκειμένην περιπτῶσιν συντρέχει πέραν τοῦ θυμοῦ ἐξ αἰτίας τῶν ἀκατανοήτων σφαλμάτων τῆς Διοικήσεως τῆς ἰδικῆς μας Τραπεζῆς, τὰ ὁποῖα καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ Συναδέλφοι τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος δυστυχῶς τὰ ἐλέπομεν καὶ τὰ γνωρίζομεν καὶ τὰ ὁποῖα ἐν πάσῃ περιπτῶσιν δὲν ἀπηχοῦν τὰς γνώμας τῶν Συναδελφῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, οἱ ὁποῖοι εἶναι γνωστὸν εἰς πῶσιν ἀντίθεσιν εὐρίσκονται μὲ τὴν σημερινὴν τῶν Διοικήσιν.

Τὸ Ταμεῖον Αὐτασφαλείας δὲν πρέπει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ χωρίσῃ α) διότι ὑπάρχει σύμβασις μεταξὺ τῶν δύο Τραπεζῶν ὅπως παραμείνῃ κοινόν, β) διότι δὲν συμφέρει νὰ χωρίσῃ καὶ ἐὰν σήμερον τὰ νούμερα εἶναι ὑπὲρ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, μετ' ὀλίγα ἔτη δὲ συμβαίνει τὸ ἀντίθετον, γ) διότι αἱ περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἐργασίας νέαι ροπαί, αἱ τελείως ξέναι πρὸς τὴν ἐλληνικὴν πραγματικότητα πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθοῦν ἡνωμένως καὶ νὰ μὴ εὐρῶν αἱ ροπαί αὐταὶ τὰ Ταμεῖα —εἴτε κύρια εἴτε ἐπικουρικὰ— κατὰ ἴδρυμα, ἀλλὰ κατὰ ἴδρύματα.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης εὐκαταῖον δὲ ἦτο ἐὰν αἱ τρεῖς μεγάλοι Τραπεζαὶ καὶ μαζί καὶ ἡ Κτηματικὴ εἶχον ἐν κοινόν Ταμεῖον μὲ κλάδους α) Συντάξεων, β) ἐφ' ἅπασι ὀποζημιώσεως καὶ γ) τὸν ἐπικουρικὸν τοιοῦτον.

Εἶναι ἀνάγκη ὅθεν μὲ εὐρύτητα καὶ προοπτικὴν νὰ ἐρευνηθῇ καὶ νὰ ρυθμισθῇ τὸ ζήτημα, ἵνα μὴ βροδύτερον θρηνησῶμεν πρὸ μιᾶς-ἰσχυρᾶς λαίλαπτος, τῆς ὁποίας τὰς συνεπείας δὲ πρέπει νὰ εἴμεθα πανέτοιμοι ὅλοι μαζί νὰ ἐξουδετερώσωμεν πρὶν ἢ μᾶς παρασύρῃ αὐτὴ καὶ ὑπαχθῶμεν — ποῖος ξέρει—εἰς ποίου εἴδους κρατικῆν...πρόνοιαν. Αὐτὰ ἀξιοῦμεν νὰ προσέξῃ ὁ Σύλλογος τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Διοίκησις αὐτῆς καὶ ὄχι τοὺς ὀλίγους ἐκεῖ Συναδέλφους, οἱ ὁποῖοι ἐπειδὴ προοκαίρωσ — ἐν ὄψει τῆς ἐξόδου τῶν— ὠφελοῦνται, ὠδοῦν τὰ πράγματα εἰς τὰς χειροτέρας διὰ τὸ σύνολον λύσεις, ὡς εἶναι ὁ κακοῦργος χωρισμὸς τῶν Ταμείων.